

KŘÍŽ ROMANOVců

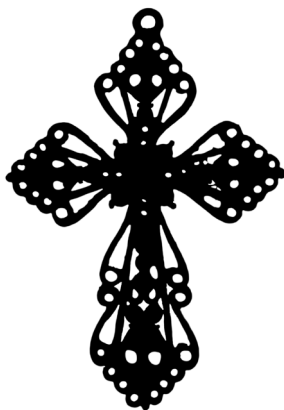
ROBERT MASELLO

STARÁ HROZBA POHŘBENÁ V LEDU OŽÍVÁ

DOKOŘÁN

KŘÍŽ
ROMANOVců
ROBERT MASELLO

DOKOŘÁN

ROBERT MASELLO
KŘÍŽ ROMANOVŮ

Copyright © 2013 by Robert Masello

All rights reserved.

This translation published by arrangement with Bantam Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Marie Rákosníková, Petr Holčák, Zdeněk Kárník, 2018

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována a rozšiřována jakýmkoli způsobem bez předchozího písemného svolení nakladatele.

Druhé vydání v českém jazyce (první elektronické).

Z anglického originálu *The Romanov Cross* přeložili Marie Rákosníková, Petr Holčák a Zdeněk Kárník.

Odpovědný redaktor Zdeněk Kárník. Redakce Marie Černá.

Obálka, grafická úprava, sazba a konverze do elektronické verze Michal Puhač.

Vydalo v roce 2018 nakladatelství Dokořán, s. r. o., Holečkova 9, Praha 5, dokoran@dokoran.cz, www.dokoran.cz.

ISBN 978-80-7363-920-4 (pdf)

ISBN 978-80-7363-921-1 (epub)

ISBN 978-80-7363-922-8 (mobi)

(pdf – 976. publikace, 291. elektronická;

epub – 977. publikace, 292. elektronická;

mobi – 978. publikace, 293. elektronická)

Mému bratranci Chuckovi,
se kterým můžu probrat
skoro každý problém.
S velikým vděkem.

OBSAH

PROLOG	7
PRVNÍ ČÁST	II
DRUHÁ ČÁST	89
TŘETÍ ČÁST	257
ČTVRTÁ ČÁST	381
POZNÁMKA AUTORA	441

PROLOG

BERINGŮV PRŮLIV, 1918

„Sergeji, neumírej,“ opakovala dívka a otočila se ve člunu. „Zakazuji ti umřít.“ Marně doufala, že se jí nezlomí hlas.

Když se k němu pokusila natáhnout, uhnul se, smrtelně bledé prsty stále semknuté okolo kormidelní páky.

„Ne, ne,“ řekl a s hrůzou se odtáhl. „Nedotýkej se mě.“ Měl divoké oči, na neoholené tváři skvrny od krve a mořské pěny. „Tam musíš plout,“ řekl a ukázal roztrfeseným prstem přes příď lodi. „Tam!“ řekl a nutil Anu – tvrdohlavou pubertální dívku, kterou v životě nikdy nepotkala větší zodpovědnost než vybírání šatů – aby se otočila a udělala, co jí nařizoval jen o pár let starší kluk z vesnice.

Neochotně se podívala za sebe, nad hlavou jí šustily cáry roztrhané plachty, a uviděla, že v dálce za oblakem mlhy vystupuje z moře nejasný obrys tmavého a zlověstně vyhlížejícího ostrova. Z člunu vypadal jako sevřená pěst s náramkem z šedivé mlhy. Ana nikdy neviděla tak nepřívětivý pohled.

„Hledej ohně,“ zachraptěl. „Rozdělájí ohně.“

„Já se ale neumím plavit sama. Musíš jet se mnou.“

Sergej zavrtěl hlavou a rozkašlal se tak mocně, až mu mezi prsty stékala krev. Skelnýma očima pohlédl na poskvrněnou ruku a zašeptal: „Bůh tě ochraňuj, *malenkaja*.“ A potom se, stejně klidně, jako kdyby se obracel na posteli, překulil přes bok lodi do ledové vody průlivu.

„Sergeji!“ vykřikla a vrhla se na záď tak prudce, že málem převrhla člun.

Už bylo ale pozdě, voda ho unášela pryč a kabát z tulení kůže se kolem něho vzdouval jako roztažená netopýří křídla. Ještě se několik vteřin pohupoval na hladině, nesený vlnami, dokud ho váha jeho

těla, bot a oblečení nestáhla dolů. Zůstal po něm jen zvadlý, zmrzlý květ modré chrpy, plovoucí na hladině.

Z toho pohledu jí bylo do pláče.

Byla ve člunu sama – sama na celém světě – a kormidelní páka už sebou prudce trhala ze strany na stranu se skřípěním, které přehlušilo racky, jež vylétali z mlhy a zase se do ní vrhali. I Sergejovu smrt teď bude muset uložit do prázdného místa ve svém srdci, kam již uložila tolik mrtvých.

Kolik se jich jí tam má ještě vejít?

Přeplazila se přes zledovatělou lavici, v kožichu mokrém a těžkém jako brnění, a dřepala si na malé dřevěné sedátko na zádi. I když měla kapuci staženou do čela, metal jí vítr do tváře kroupy a spršky vody. Alespoň že ji poryvy větru nesly směrem k ostrovu. Musela bojovat, aby si v rukavicích ztuhlých jako rampouchy dokázala kolem jedné ruky omotat lano od plachty, jako to viděla dělat Sergeje, a druhou stisknout páku kormidla. Člun prorážel vlny, stoupal a klesal, stoupal a klesal. Mlha ji zahalila jako rubáš. Byla tak vyčerpaná, tak zmrzlá a hladová, že upadla do jakési otupělosti.

Myšlenkami se zatoulala ke své zahradě v Carském Selu, soukromém sídle u Petrohradu, kde si sama pěstovala růže, a k oslavě, kterou tu její rodiče uspořádali k jejím patnáctým narozeninám. Bylo to před pouhými dvěma lety, předtím, než se její život ze snu proměnil v noční můru. Teď to vypadalo, jako by to všechno bylo jen výplodem její mysli. Vzpomínala na to, jak jí sestra darovala knihu básní jejího oblíbeného básníka, Puškina, a na malého bratra, posazeného na svém poníku, jehož otěže držel Nagornyj, drsný námořník, který se stal jeho stálým doprovodem.

Na verandě stál nepohnutě její otec ve vojenské uniformě a držel za ruku matku.

Vlna ji udeřila přímo do obličeje a mrazivá voda jí stékala po krku i za límec kabátu. Srdce se jí sevřelo, když jí páka málem vyklouzla z ruky, a lano přivázané k plachtě ji řezalo do ruky jako škrtidlo. Na botách se jí leskl led a v nemocné noze už úplně ztratila cit.

Pamatovala ovšem také na mnicha s černýma očima a dlouhým rozčuchaným vousem, který se tyčil za matkou. Vykládaný kříž, který

nosil na kutně, jí teď visel na krku, schovaný pod korzetem a kabátem. Ochránil ji už od mnohého, přesně jak mnich sliboval, přesto pochybovala, že ji ochrání i teď.

Jak se loď přibližovala ke břehu, poskakovala jako kůň, který chce shodit svého jezdce, a Ana se musela pevně zapřít o zád. Dno lodky bylo po kotníky plné ledové břechky, která se přelévala sem a tam přes zbytky jejích zmrzlých zásob.

Jestli dnes nedorazí k pevnině, určitě bude ubohého Sergeje následovat do ledových hlubin. Racci a mořští orlové kroužili po olověné obloze a posměšně křičeli.

Přitáhla plachtu, loď se položila na bok a dál prorážela mořské vlny. Byla už tak blízko, že viděla hromady kamenů poházených po pláži a za nimi hustou stěnu zasněženého lesa. Ale kde byly ohně, které Sergej sliboval? Rukávem si z očí setřela mořskou vodu – vždy trpěla krátkozrakostí, ale marnivost jí nedovolila nosit brýle. Doktor Botkin jí je kdysi nabídl, bylo to v domě s bíle natřenými okny, v domě, kde...

Ne, nesměla na to myslet. Musela své myšlenky držet na uzdě... obzvláště teď, když její život opět visel na vlásku.

Přes příd' člunu se vrhl orlovec a pak zamířil zpátky kolem vrzajícího stěžně. Sledovala ho očima a najednou zahlédla na útesech před sebou mihotavé světlo – plamen vysoký jako strom.

A když přimhouřila oči, uviděla další.

Srdce jí poskočilo.

Ozval se skřípot, jak příboj drhnul dnem člunu po nánosu ostrých kamenů a škeblí. Povolila sevření lana a plachta se trhnutím otočila a práskla jako výstřel z pistole. Zmrzlýma rukama se pověsila na kormidelní páku, zatímco loďka drncala a smýkala se, dokud příliv neustoupil a neuvízla na mokřém písku a štěrku.

Nemohla se téměř pohnout, ale věděla, že když zaváhá, přihrne se další vlna a stáhne ji zpět do moře. Ještě než ji opustí poslední špetka síly, se teď musí přinutit, aby se vyškrábala k předku lodi a vystoupila na ostrov.

Vrávoravě vstala – levou nohu měla necitlivou jako sloup – a vlekla se přes sedátka. Loď se pod ní houpala a vrzala. Zdálo se jí, že za-

slechla zvonění zvonu, hluboký dunivý zvuk, který se odrazil od skal a stromů. Sáhla si na hrud', kde visel kříž, a zamumlala děkovnou modlitbu svatému Petrovi za to, že ji ochránil od zlého.

Pak vstoupila do vody, která sahala nad okraj jejích bot, málem přitom upadla, a potácela se k pláži. Nohy jí podkluzovaly a zakopávaly o mokré kameny, ještě ale vylezla několik metrů po písku nahoru, než si dovolila klesnout na kolena. Hlavu měla svěšenou, jako by čekala na ránu sekýrou, a přerývavě lapala po dechu. Slyšela pouze šelest sněhu ve svých vlasech. Ale byla naživu, a to bylo hlavní. Přežila putování zmrzlou tundrou, cestu po otevřeném moři... a hrůzu v domě s bíle natřenými okny. Dostala se na jiný světadíl, a když se rozhlédla po pláži, uviděla v šeru tmavé skvrny, které běžely směrem k ní.

Skutečně, běžely k ní, aby ji zachránily. Sergej mluvil pravdu.

Kdyby měla sílu, zavolala by na ně nebo by zamávala.

Z končetin jí zmizel veškerý cit, zuby jí drkotaly v lebce.

Postavy se přibližovaly tak rychle a běžely tak nízko při zemi, že téměř nevěřila svým očím.

Když si uvědomila, co jsou běžící skvrny zač, ucítila, jak jí srdce sevřel ještě horší chlad.

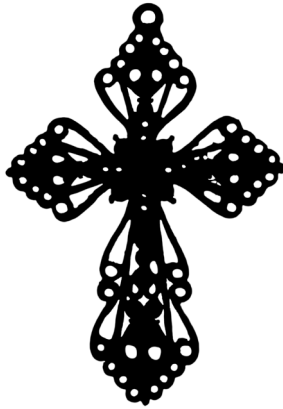
Zoufale se snažila doplazit zpátky k lodi, ale ta už se uvolnila a mizela v mlze.

To za tímto ušla tak dalekou cestu?

Byla ale příliš vyčerpaná, příliš ochromená zimou a zoufalstvím, než aby se snažila zachránit.

V hrůze se dívala na pláž, jak k ní po kamenech a písku uhání smečka vyhladovělých černých vlků s kmitajícími běhy a očima, které v soumraku oranžově svítily.

PRVNÍ
ČÁST

KAPITOLA I

CHANAŠIN

PROVINCIE HILMAND, AFGHÁNISTÁN, 10. ČERVENCE 2011

„Jste v pohodě, majore?“

Slater věděl, jak vypadá, takže chápal, proč se seržant Groves ptá. Ráno spolykal hrst pilulek, ale horečka se mu vrátila. Vystrčil ruku, aby se přidržel, pak ji však ze střechy džípu zase rychle sundal. Plech byl rozžhavený jako kamna.

„To přejde,“ řekl a špičkami prstů si přes maskáče masíroval stehno. Ráno dělal vizitu v kasárnách a pak dohlížel na to, jak dva další muže nakládají do vrtulníku, oba na pokraji smrti. Nebyl si jistý, jestli to přežijí. Malárie, kterou se sám před rokem nakazil na misi v Dárfúru, zdecimovala základnu i přes všechna běžná opatření. Majora Franka Slatera vyslali, jako lékaře americké armády a polního epidemiologa, aby situaci vyřešil – a to rychle.

Rýžová pole, na která se teď díval, byla výbornou líhňí pro vražedné komáry a základna byla postavena nejen příliš blízko, nýbrž také přímo po větru. V noci, kdy se hejna hmyzu ráda krmila, se zvedala z políček a v obrovských množstvích usedala na kasárna, kantýnu a strážní věže. Jednou v údolí Eufratu viděl Slater mrak hmyzu, který byl tak hustý a letěl tak vysoko na obloze, že si ho spletl s přicházející bouřkou.

„Tak co s tím chcete udělat?“ zeptal se seržant Groves. Byl to drsný černoš, stejně nekompromisní jako ulice Clevelandu, odkud pocházel – jednou Slaterovi řekl: „Když jsem odcházel, vyráběly se tam tak leda rampouchy,“ – mluvil vždycky stručně a k věci. „Postříkat bažinu, nebo přestěhovat základnu?“

Nad tím přesně uvažoval Slater, když ho vyrušil párek poutníků, asi devíti- nebo desetiletá holčička s otcem, kteří se brodili rýžovým

polem a vedli mulu s příliš velkým nákladem. V Afghánistánu prodělal malárii skoro každý – byla tak běžná jako angína ve zbytku světa – a buď na ni umřel, nebo si vůči ní vyvinul jakousi odolnost. Nemoc přicházela často, ale naučili se s tím žít.

Zato mladí Američané, kteří právě přišli z wisconsinských farem a horských městeček v Coloradu, si tak dobře nevedli.

Dívka vedla mulu, zatímco otec přidržoval obrovské koše zrní přehozené přes vychrtlý hřbet zvířete.

„Podívám se na to,“ řekl voják Diaz a vystoupil ze svého sedadla řidiče. V ruce už držel svoji M4. Jedno se vojáci na Středním východě rychle naučili, a sice že i ten nejnevinnější pohled může být jejich poslední. V koších mohly být schované výbušniny. Muly mohly být časované bomby. I děti mohly sloužit jako návnada nebo je mohli džihádisté rovnou obětovat. Na minulé misi se musel Slater probírat sutinami dívčí školy v kandahárské provincii, poté co tálib, který pracoval v utajení jako školník, vjel přímo do třídy na motorce ověšené výbušninami.

„*Alláhu akbar*,“ zvolal jásavě školník těsně předtím, než všechny poslal do slíbeného království.

Posledních deset let vídal Slater smrt v jejich různých podobách téměř denně. Pořád si ale nebyl jistý, co je horší – jestli to, že ho stále dokázala překvapit, nebo to, že většinou ho nepřekvapovala. Často si říkal, jak moc může mít člověk srdce z kamene? Jak moc musí být z kamene?

Dívka teď vyváděla mulu ven z pole na hráz a přitom se otočila a zpod šátku se na něj dívala velkýma černýma očima. Otec šlehal zvíře přes zadek dutým rákosem. Voják, s puškou pověšenou hlavní dopředu, jim přikázal, aby se na místě zastavili. Jeho znalosti arabštiny byly skutečně základní, ale gesto ruky a nabitá zbraň byly univerzální řečí.

Slater s Grovesem, jenž byl jeho pravou rukou na všech misích, od Iráku po Somálsko, sledovali, jak k nim voják Diaz přistoupil.

„Otevřete koše,“ řekl a rukou naznačil, co po nich chce. Otec dceři pokynul, ta odklopila víko koše a čekala, až se voják podívá dovnitř.

„Druhý taky,“ řekl Diaz a obešel skloněnou hlavu muly.

Dívka uposlechla rozkaz a stála u koše, zatímco Diaz hlavní prohrabával zrní.

Zrovna když mu chtěl dát Slater povel, aby je nechal jít – takhle si chtějí naklonit duše a srdce místních – vystřelila z koše rychle jako blesk perletově zelená stuha a uhodila dívku do tváře. Ta se skácela, jako by dostala ránu palicí, a začala se na zemi svíjet. Vojín s leknutím uskočil.

Pořád dokola opakoval „panebože“, a puškou mířil zmateně na její cukající se tělo. „Had!“

Slater to už ale věděl a utíkal k dívce, jejíž otec kvílel hrůzou. Zuby hada byly stále ještě zaklesnuté v její tváři, kam vypouštěly jed, a jeho ocas se zuřivě mrskal. Slater vytáhl z pochvy polní nůž – kterým jindy odřezával vzorky tkáně z nakažených mrtvol – a druhou rukou popadl zmijí ocas. Dvakrát mu ocas, pevný jako ocelová trubka a pokrytý drsnými šupinami, vyklouzl z ruky, napotřetí jej však udržel a protáhl nůž mezi obratli. Vyšplíchl krev a půlka hada se oddělila, hlava ale dál vězela ve smrtelném kousnutí.

Dívka měla zavřené oči a její končetiny sebou trhaly, takže Groves ji musel svými velkýma rukama přimáčknout, aby mohl Slater sevřít zadní část hlavy umírající zmije a uvolnit zuby. Hadí jazyk se zakmitl jako bič, ale světlo ze žlutých očí se vytrácelo. Slater ji stiskl pevněji, až se jazyk zastavil a z očí úplně zmizel lesk. Odhodil mršinu dolů z náspu a Diaz oba kusy pro všechny případy pokropil sprškou kulek z pušky, až se skutálely do kalné vody.

„Přineste mi lékárnu!“ zařval Slater a Diaz běžel k džípu.

Groves, mohutný jako fotbalový obránce, ale něžný jako chůva, dřepěl nad dívkou a zkoumal ránu. Na tváři jí zely dvě dlouhé rány a po snědé pleti byla rozmazaná krev. V žilách už jí proudil jeden z nejmocnějších jedů, jaký v živočišné říši existuje.

Její otec se kolíbal ve svých sandálech, naříkal a hlasitě se modlil. Dokonce i mula pitomě hýkala na poplach.

Diaz podal již otevřenou lékárnu Slaterovi, který, s pohyby na autopilota, začal dívce podávat látky proti srážení krve a snažil se ji co nejlépe stabilizovat. Věděl ale, že život jí může zachránit jen protijed, kterého byl v poslední době nedostatek.

A to jen v případě, že jí bude podán do hodiny.

„Sežeň nejbližší vrtulník,“ řekl Diazovi. „Musíme tu holku dostat do nemocnice.“

Voják ovšem váhal. „Nic proti, pane, ale rozkaz je, že převozy jsou jen pro vojenské oběti. Pro civila nepřiletí.“

Groves se na Slatera podíval smutnými očima a řekl: „Má pravdu. Od doby, co před třemi dny sestřelili ten vrtulník, přes to nejede vlak. Výjezdy pro civily jsou zastavené.“

Slater je slyšel, ale pochyboval, že jsou připraveni přihlížet, jak holčička umírá. Její otec křičel anglicky těch několik slov, která znal: „Pomoc! USA! Prosím, pomoc!“ Klečel v prachu a v prstech drtil svoji pletenou čapku.

Srdíčko jí tlouklo jako buchar a končetinami škubala křeč. Slater věděl, že každý další odklad jí bude osudný. U někoho tak malého a lehkého, kdo dostal plnou dávku zmijího jedu – viděl v životě dost těchto hadů, aby věděl, že tenhle byl dospělý – nemohlo trvat dlouho, než se krevní buňky začnou rozkládat.

„Snažte se ji udržet v klidu,“ řekl Grovesovi a Diazovi, doběhl k džípu, popadl vysílačku a zavolal na hlavní základnu.

„Máme tu raněného!“ řekl Slater, „Zmijí kousnutí. Potřebuje okamžitou – říkám, okamžitou – evakuaci!“

Viděl, jak si Groves s vojínem vyměnili pohledy.

„Vaše souřadnice?“ zapraskal hlas v mikrofonu.

Souřadnice? Slater se snažil soustředit, krev mu hučela ve spáncích. „Jsme asi dva kiláky od základny Chanašinu,“ řekl a úporně se soustředil, „na jižní straně rýžových polí.“

Najednou se vedle něj vynořil Groves a vytrhl mu mikrofon, ale místo aby odvolal majorův příkaz, uvedl přesné souřadnice.

„Řekněte jim, že vykládání zásob můžou dokončit potom,“ vyštěkl Groves. „Potřebujeme tu ten vrtulník hned! A řekněte, ať v nemocnici připraví všechn protijed, co tam mají.“

Slaterovi se třásla kolena, tak si dřepł ve stínu džípu.

„Nemusel jsi se do toho namáčet,“ řekl Slater, když Groves položil vysílačku. „Ať to dopadne na moji hlavu.“

„Neboj,“ řekl Groves, „spadne toho dost pro všechny.“

Příští půlhodinu udržoval Slater dívku pokud možno v klidu – čím víc sebou házela, tím rychleji jí koloval jed v krevním oběhu – zatímco seržant a vojín pozorně hlídali sousední pole. Bojovníky Tálibánu přitahovalo neštěstí jako žraloky krev, a kdyby tušili, že má přiletět vrtulník, snažili by se najít na skladě ještě jednu poslední raketu Stinger. Slater také nechtěl dojít na základnu pro posily, protože by někdo mohl zjistit, co se skutečně děje, a misi zrušit.

„Slyším ho!“ řekl Groves a otáčel se k mírné vyvýšenině uprostřed zakrslých kopců.

I Slater ho slyšel. Burácení rotorů jen o několik vteřin předcházelo přílet Černého jestřába, který se vznesl nad vrcholky. Pilot nejprve udělal rychlé průzkumné kolečko, pak přistál asi deset metrů od džípu, s vrtulí roztočenou a drnčícím motorem. Postranní dvířka se otevřela a do oblaku kouře vyskočili dva mariňáci s nosítky.

„Kde?“ křikl jeden a stíral si z ochranných brýlí rozvířený prach.

Diaz ukázal na holčičku, která teď ležela na náspu mezi Slaterem a seržantem.

Oba vojáci se zastavili na místě a jeden z nich zakřičel přes hlasité burácení vrtulníku: „Civilista?“

Druhý řekl: „Pouze vojenské oběti. Tak zní rozkaz!“

„Máte pravdu,“ řekl Slater a poťukal si na dubový list majora na košili, „ale tady dávám rozkazy já! Holčička jde do nemocnice, a to hned!“

První voják ještě váhal, druhý ale položil svůj konec nosítek k nohám dívky. „Mám doma dceru,“ zamumlal, zatímco dívku balil do ponča, a pak ji s Grovesem přenesl na plátno.

„Veškerou zodpovědnost беру na sebe,“ řekl Slater. „Tak pohyb!“

Když se ale otec dívky pokusil vylézt do vrtulníku, pilot rázně zavrtěl hlavou a mávl rukou. „Není to možné,“ zavolal. „Už teď neseeme příliš velký náklad.“

Slater musel muže odstrčit, nebyl čas na vysvětlování. „Řekni mu, co se děje,“ zavolal na seržanta.

Otec křičel a plakal – Diaz se ho pokoušel zadržet – zatímco Slater zaklapl dvířka a bouchl zezadu do sedadla pilota. „O. K., jedem, jedem.“

Aby se vrtulník vyhnul případným střelám, vyrazil z rýžových polí nejprve šikmo nahoru a pak kličkoval pryč. Zaplavené oblasti, nazývané zelená zóna, patřily k nejnebezpečnějším oblastem v Afghánistánu, neboť byly útočištěm odstřelovačů a povstalců. Slater zaslechl krátké zabušení na dno vrtulníku, podobné zvuku psacího stroje, a viděl, že alespoň jednomu tálibovi se podařilo vypálit několik salv. Vrtulník vystoupal výš a vznesl se přes holé červené kopce, ze kterých vyčnívaly rezavé kostry sovětských vojenských letounů, napůl pohřbených v hlíně a písku. Teď už to byl jen závod s časem. Dívčina tvář byla oteklá, jako kdyby měla příušnice. Slater jí co nejopatrněji navlékl kyslíkovou masku. Když jí přetahoval gumičku přes hlavu, napadlo ho, že má uši jako dokonalé mušličky. Nevnímala, co se děje, ani kde je. Blouznila z bolesti, šoku a adrenalinu, který bez přestání vylučovalo její tělo automaticky do krevního oběhu.

Vojáci, připoutaní v sedadlech vedle nevyložených palet se zásobami, se drželi zpátky a tiše pozorovali majora Slatera, jak o ni pečuje. Zdálo se, že jeden z nich, ten, který měl dceru, se nehlasně modlil. Všichni ale věděli, že afghánská holčička je teď Slaterův problém.

Když vrtulník vletěl do prostoru nemocnice a přistál, už měla zavřené oči, a když jí Slater zvedl víčka, bylo vidět jen bělmo. Končetiny se téměř nehýbaly, jen občas jimi otřásl náhlý záchvat, jako by jí tělem probíjela elektřina. Kdyby býval měl protijed u sebe, věci by se měly jinak, byla to ale drahá a nedostatková záležitost a bez chlazení se látka rychle kazila.

Některé členy nemocničního personálu nový pacient překvapil – zatímco čekali vojáka, dorazila malá Afghánka – ale Slater rozdával příkazy s takovou samozřejmostí, že neztratili ani vteřinu. Když ji vezli na operační sál, kde už byly připravené infuze, zašpiněný hlínou a potem, s prsty od hadí krve stále ještě tiskl její bezvládnou ruku. „Dávejte pozor, až je budete zavádět,“ varoval Slater. „Z míst vpichu bude prosakovat jed.“

„Majore,“ řekl chirurg klidně, „víme, co děláme. Nechte to na nás.“

Když však chtěl pusit její ruku, ucítil chabý stisk. Možná si myslela, že to je její otec.

„Drž se, broučku,“ řekl něžným hlasem, přestože pochyboval, že ho slyší a rozumí mu. „Nevzdávej to.“ Vyprostil prsty z jejího sevření a sestra ho prudce odstrčila stranou, aby se dostala k ráně a mohla ji vyčistit. Lékař vzal injekční stříkačku s protijedem, podržel ji proti světlu a vytlačil z pístu vzduch.

Slater věděl, že teď už jen překáží, a tak vyšel ven a díval se okýnkem v lítačkách. Lékař a sestry prováděli úkony svižně a s metodickou přesností. Slater se však obával, že od nehody uplynula příliš dlouhá doba.

Roztřásl se a svezl se do dřepu vedle dveří. To byla nejhorší recidiva malárie za několik měsíců a náhlý závan z větráku v něm vyvolal touhu po peřině. Kdyby ale přiznal, jak špatný je jeho stav, mohli by ho zavřít do kanceláře ve Washingtonu – a tak nechtěl za nic na světě skončit. Potřeboval se jen dostat na své lůžko, spolykat pár prášků a za pár dní to vypotit. Krev mu bušila ve spáncích jako bicí soustava.

A nezlepšilo se to, ani když z druhého konce chodby uslyšel dunivý hlas svého velícího důstojníka, plukovníka Keenera. „To vy jste přivoloval výjezd, majore Slatere?“

„Ano.“

„Ano, pane,“ opravil ho Keener a očima přešel zprávu, kterou měl v ruce. „A tvrdil jste, že to byl voják? Že raněný byl voják?“

„Ano,“ odvětil, „pane.“

„A uvědomujete si, že nejsme záchranná služba? Že jste odvolal Černého jestřába z naplánovaného letu s bojovým účelem, aby se věnoval zcela nevojenské záležitosti?“ S každým slovem bylo zjevnější jeho rozčilení. „Možná jste nečetl pokyny, vydané především pro veškerý personál základny?“

„Četl, od začátku do konce.“

Slater si uvědomoval, že tvrdohlavost mu moc nepomůže, ale bylo mu to jedno. Popravdě řečeno na protokoly, nařízení a povely už několik let kašlal. Stal se lékařem, aby mohl prostě a jednoduše zachraňovat životy, a epidemiologem se stal proto, aby mohl zachraňovat tisíce životů, a to na nejhorších místech zeměkoule. Dnes se však opět snažil zachránit jen jeden život.

Jednu jedinou holčičku s dokonalýma ouškama. A otce, který kdesi v Chanašinu určitě prosí Alláha o zázrak... zázrak, který mu asi nebude darován.

„Víte samozřejmě, že budu nucen incident nahlásit a Vojenský patologický ústav bude muset vyslat nového pracovníka, aby rozhodl, jak řešit malárii,“ říkal plukovník. „To potrvá možná několik dní a zaplatíme za to životy Američanů.“ Slovo „Američanů“ řekl takovým způsobem, aby bylo jasné, že na celém světě se počítají jedinec oni. „Než dostanete další pokyny, doktore, jste zproštěn služby a nesmíte opustit základnu. Kdybyste to snad nevěděl, jste v pěkným srabu.“

Slaterovi to opravdu nemusel zdůrazňovat. Zatímco Keener soptil a snažil se přijít na další výhrůžku, major lovil v kapse tablety chlo-rochinu, které bral každých pár hodin. Pokusil se je spolknout nasucho, ale v ústech měl příliš vyprahlo. Protáhl se okolo plukovníka, dobelhal se k pítku, kde spláchl tablety a pak strčil hlavu pod proud vody. Bylo mu, jako by mu na hlavě hořel lesní požár, který teď konečně začal ustupovat.

Z operačního sálu vyšel chirurg, na každého z nich pohlédl, pak přistoupil k plukovníkovi a něco mu zašeptal do ucha. Plukovník s vážným výrazem přikývl a lékař zase proplul dvoukřídlymi dveřmi.

„Co?“ řekl Slater a zarýval si prsty do mokrých vlasů. Po šíji mu stékala voda.

„Vypadá to, že jste zbytečně zahodil kariéru,“ odpověděl Keener. „Dívka právě zemřela.“

Slater si později pamatoval jen výraz, který měl plukovník ve tváři – výraz, který viděl na stovkách tváří činitelů, jež zajímalo jen vykonávání rozkazů – předtím, než ho srazil k zemi. Matně si také vzpomínal, jak v němém úžasu vrávoral nad Keenerem, který ležel pod ním na ušmudlaném zeleném linoleu.

Samotná rána, která musela být pořádná pecka, byla ale záhadou.

Poté se vrátil k pítku a strčil hlavu pod pramínek vody. Říkal si, že kdyby v něm ještě zbyly nějaké slzy, musely by teď téct. Už ale žádné neměl. Dávno vyschly.

Z opačného konce chodby uslyšel zvýšené hlasy a dupot bot vojenské policie, která ho přišla zatknout.

KAPITOLA 2

Moře severně od pobřeží Aljašky bylo i v létě, kdy slunce neza-
cházelo a člověk alespoň viděl, kdy na něj vyšplíchne ledová tříšť,
dostatečně hrozná. Ovšem teď na konci listopadu, když se přihnala
vánice, to bylo asi to nejhorší místo na světě.

Tím spíš při lovu krabů v takové kocábce, jako byl *Neptun II*.

Kapitán lodi, Harley Vane, věděl, že budou mít štěstí, jestli se loď
nerozpadne. V Beringově moři lovil už dvacet let a lov i bouřky
byly čím dál horší. U lovu si to uměl vysvětlit. Jeho loď i mnoho dal-
ších se stále vracely na tatáž místa, zmenšovaly populaci krabů a ne-
dávaly jí čas, aby dorostla. Všichni kapitáni věděli, že páchají poma-
lou sebevraždu, ale nikomu se nechtělo přestat jako první.

A pak tu bylo počasí. Proudby byly čím dál silnější a nepředvída-
telnější, vítr prudší a ledu, který byl víc a víc rozbitý, se čím dál hůř
vyhýbalo. Věděl, že všechny ty řeči o globálním oteplování byly jen
bláboly – copak minulý rok nenapadlo nejvíc sněhu za posledních
pět let? Podle toho, jak byly plavební trasy méně zamrzlé a širší,
než kdy zažil, se ale něco rozhodně dělo. Musel se ve vyvýšené
sedačce kapitánského můstku, odkud řídil loď po rozbouřeném
moři, které se vzdouvalo do pětimetrové výšky a bylo plné ker vel-
kých jako auta, připoutat, aby nepřepadl. Tolik to houपालo a há-
zelo, že zvažoval, jestli nemá popadnout vysílačku a svolat dělníky
dovnitř, ale úlovek *Neptuna* byl zatím špatný – v klecích z poslední
šňůry bylo v průměru míň než stovka krabů – a loď musela zůstat
na moři tak dlouho, dokud nebudou nádrže plné. Na pevnině če-
kaly k zaplacení účty, takže za každou cenu musel dál vytahovat
klece.

„Nechceš kafe?“ zeptal se ho Lucas, který za ním vylezl s dvěma
hrnký v ruce. Ještě měl na sobě žlutou pláštěnku, ze které crčela le-
dová voda.

„Kriste Pane,“ odvětil Harley a vzal si kávu, „vždyť to tu celý zmáčíš.“

„No, víš, ono tam leje,“ řekl Lucas. „Taky bys to měl někdy vyzkoušet.“

„Já to zkusil až až,“ odpověděl Harley. Na palubě pracoval od svých jedenácti, v době, kdy ještě jeho otec vlastnil první *Neptun* a jeho starší bratr mohl házet hák a vytahovat bóje. Vzpomněl si na otce, jak seděl přesně na takové sedačce kapitánského můstku jako král a vyhlížel obdélníkovými okny ven na hlavní palubu. Pohled se moc nezměnil, pořád tu byl stěžen pokrytý ledem, železný jeřáb a velké šedivé kbelíky na třídění krabů. Když se loď potopila, Harley s bratrem Charliem investovali do této nové. Oproti původní lodi byl ale *Neptun II* vybavený dvěma sadami světel nad můstkem. Reflektory vrhaly v tuhle roční dobu, kdy slunce svítilo jen několik hodin okolo poledne, na palubu strašidelné bílé světlo. Harleymu občas připadalo, jako by se díval na černobílý film.

Obklopený televizními a počítačovými obrazovkami – což byl další výdobytek, kterému se jeho otec ubránil – teď ze svého bidýlka pozoroval, jak čtyři muži na palubě házejí lana, vytahují klece s kraby, ještě přichycenými na ocelovém pletivu, pak úlovek vysypávají do kýblů a na přepravní pás vedoucí do podpalubí. Najednou se zvedla obrovská vlna, aspoň osmimetrová, jako když se nafukuje balon, a převalila se přes příď lodi. Ledová sprcha vystříkla až k oknům kapitánského můstku.

„Venku to začíná být moc nebezpečný,“ řekl Lucas a přidržoval se opěradla druhé sedačky. „Zasáhne nás drsná vlna, větší než tahle, a někdo poletí přes palubu.“

„Doufám jen, že to bude ten línej hajzl Farrell.“

Lucas usrkl ze své kávy a další poznámky si nechal pro sebe.

Harley přelétl očima obrazovky. Na jedné byly sonarové snímky toho, co leží dole pod uhánějícím trupem jeho lodi; právě teď to bylo třicet sáhů ledové černé vody a do poloviční výšky sahající podmořská hora. Na dalších obrazovkách měl navigaci a údaje z radaru, které určovaly jeho polohu, rychlost a směr. Při pohledu na ně teď věděl, co se Lucas chystá říct.

„Víš to, že najedeme rovnou do skalisek na Ostrově svatého Petra, jestli brzo nezměníš kurz, že jo?“

„Myslíš si, že jsem slepej?“

„Myslím, že jsi jako tvůj bratr. Abys chytil plnou klec krabů, riskuješ klidně celou loď.“

Harley na to sice nic neřekl, ale věděl, že má Lucas pravdu – alespoň o jeho bratrovi. A vlastně o jeho otci taky, ať je mu, mizerovi starému, země lehká. Ti dva v sobě měli špetku šílenství – které se Harley podle svého názoru snad vyhnul. Proto se stal kapitánem. Neznamenal to ale, že má chuť poslouchat nějakého studentíka, který měl za sebou tak možná dvě, tři sezony lovu krabů. Harley zachoval kurz a čekal, jestli se Lucas odváží ceknout.

Ale neodvážil se.

Dole na palubě viděl Harley, jak Kubelik s Farrellem vytahují další klec se dnem asi metr na metr, která tentokrát přetékala kraby, stovkami krabů, kteří se hrabali jeden přes druhého, tloukli klepety, šmátrali po pletivu a snažili se prodrat na svobodu. Byla to první plná klec, kterou Harley za několik dní viděl, a byli to samí dobří krabi. Posádka otevřela víko klece, krabi se vyhrnuli na třídící pult, odkud je rychle házeli do kýblů, dolů do díry, nebo je – pokud byli příliš poničení nebo malí – posílali jako létající talíře zpátky do moře.

Harleymu bylo ukradené, jak blízko k Ostrovu svatého Petra se dostane. Jestli jsou tam krabi, tak tam pojede.

Příští půlhodinu to frčel *Neptun II* kupředu, vyhazoval šňůry s klecemi a poskakoval po stále rozvířenějším moři. Ze stožáru odletěl úlomek ledu a málem zabil chlapíka ze Samoy, kterého Harley najal v přístavním baru. Ale pokaždé, když Harley uslyšel někoho z posádky zakřičet do interkomu „sto třicet kilo!“ nebo „sto padesát!“, odhodlal se jet dál. Kdyby to jen takhle šlo dál, mohl by se za pár dní vrátit do Port Orlova a jeho bratr by ani nepípl.

A kdyby to i dál šlapalo, jak si přál, možná by pak i přesvědčil Angie Dobbsovou, aby si s ním udělala výlet někam do tepla. LA nebo Miami Beach. Bylo mu jasné, že on sám nebyl dost velký tahák – Angie byla před deseti lety finalistkou Miss Teen Alaska – kdyby jí ale nabídl výlet zdarma pryč z téhle špinavé díry, říkal si, že by to brala.

A snad by byla ze zdvořilosti i přítulná. Nebyla to nakonec žádná svěťice, polovina mužů ve městě tvrdila, že jim dala, a Harley si už dlouho připadal nespravedlivě přehlížený.

„Kapitáne!“ uslyšel z reproduktoru. Asi Farrell, nejspíš protest proti délce směny.

„Co je?“ řekl Harley, rozmrzelý, že ho vytrhl ze snění.

„Něco jsme vylovili!“ zařval přes kvílení větru.

„Jo, sleduju to. Je to nejlepší úlovek za celou sezonu.“

„Ne,“ odvětil Farrell, „ne, podívej se!“

Harley se zvedl v sedačce, aby měl lepší výhled na palubu, a uviděl Farrella ve žluté pláštěnce se staženou kapucí, jak na něco bláznivě ukazuje.

Byla to velká černá bedna, po které stékala ledová voda, a několik námořníků ji vymotávalo z lan a háků, ve kterých uvízla, a tahalo ji na palubu. Co to do p...

„Hned jsem tam!“ zavolal Harley a pak se obrátil na Lucase, aby převzal řízení. „A opovaž se měnit kurz.“

Z háčku na stěně vzal pláštěnku, a když se valil dolů ze schodů, vyndal z kapsy pár termálních, nepromokavých rukavic a nasoukal si je na ruce. Bez rukavic by mu na palubě prsty za pár minut zmrzly jako mražená zelenina. Přehodil si kapuci přes hlavu, otevřel posuvné dveře a nápor větru ho málem strčil zpátky do kajuty.

Vydral se ven, dveře se za ním s prásknutím přibouchly a Harley se prodíral k ostatním, jednu ruku přilepenou k zábradlí. I přes začínající stmívání viděl asi pět kilometrů daleko na pravoboku rozeklaný obrys Ostrova svatého Petra, který se tyčil z mořských vln. Na vysokých útesech a skalnatých mělčinách si ostrov vyžádal více životů než kterýkoli jiný ostrov u aljašského pobřeží a Harley chápal, proč i domorodí Inuité vždy kotví v bezpečné vzdálenosti od něj. Kam až sahala jeho paměť, vždy považovali místo za prokleté, obývané nešťastnými zlými duchy, kterým nebylo dovoleno vyjet po polární záři do nebe, a byli odsouzeni prodlévat na zemi. Někteří říkali, že jsou to zatracené duše šílených Rusů, kteří kdysi ostrov osídlili, a že jsou nyní uvězněné v tělech černých vlků, kteří se potulují po útesech. Harley tomu skoro věřil.

„Co s tím uděláme?“ křikl Farrell, když se jim velká černá bedna zhoupla v lanech a sítích nad hlavami.

Byla necelé dva metry dlouhá, metr široká a víko bylo zdobené, ale Harley na něj ještě pořádně neviděl. Ostatní dělníci na ni ohromeně zírali, zatímco Harley nařídil chlapíkovi ze Samoy a několika dalším, aby bednu sundali dolů a položili na přepravní pás. Ať už to bylo cokoli, nechtěl o to přijít, a ať už uvnitř bylo cokoli, chtěl to objevit dřív než námořníci.

Farrell odstrčil bednu dál od zábradlí, zatímco ji chlapík ze Samoy nasměroval na palubu. Přistála s hlasitým žuchnutím a víko uprostřed prasklo. „Rychle!“ křikl Harley a pomáhal bednu strkat k pásu. Odhadl, že váží asi sto vodou nasáklých kilo. Jakmile ležela bezpečně na pásu, vzal za páku a pak sledoval, jak jede přes palubu a dolů do podpalubí.

„Oukej, konec představení,“ snažil se přeřvat vítr a burácení vln. „Vytáhněte ty klece! Jedem!“

Když se muži naposledy ohlédli a šli opět ke své práci, vrátil se Harley k můstku. Ale místo aby vylezl zpět do řídicí kabiny, klopýtal dolů po rozhoupaných schodech do podpalubí, kde narazil na strojníka Richtera, který zkoumal bednu.

„Co to sakra je?“ řekl Richter. „Víš, žes tím zatraceným krámem mohl strhnout pás?“ Richterovi se většinou říkalo jednoduše Stařík a jezdil na lov krabů, tresek a mečounů už skoro padesát let.

„Nevim, co to je,“ odpověděl Harley. „Vytáhli jsme to v sítích.“

Richter poodstoupil a prohlížel si bednu, která teď ležela na konci zastaveného pásu, a přitom se tahal za huňaté bílé obočí. Na mokré zemi všude leželi krabi, někteří byli mrtví, jiní sebou ještě škubali. Světla nad hlavami vrhala nezdravě žlutou záři na obrovské nádrže a řvoucí turbíny. Vzduch čpěl naftou a slanou vodou.

„Já ti povim, co to podle mě je,“ řekl Richter. „Ten zatracenej krám je rakev.“

Harley musel učinit stejný závěr. Neměla tvar běžné rakve, ale rozměry víceméně odpovídaly.

„A na palubu se rakve neberou,“ zavrčel Richter přes řev motoru. „To tě táta vůbec nic nenaučil?“

Harley měl po krk toho, jak mu lidi vyprávějí o otci. Každý od Nome po Prudhoe Bay znal nějakou historku. Přešel rukou po víku rakve, setřel trochu ledové vody a naklonil se blíž, aby si prohlédl řezbu. Z velké části byla odřená, vypadalo to nicméně jako nějaké nápisy. Ne v angličtině, ale takové, jaké vídal na starých ruských budovách, které ještě stály na různých místech Aljašky. Ve škole se učil o tom, že Rusové osídlili oblast jako první, již v osmnáctém století, a pak ji jako jeden z největších omylů všech dob prodali po občanské válce Spojeným státům. Písmo tak skutečně vypadalo a v mdlém světle rozeznal Harley i vyrytou postavu. Když se přiblížil ještě víc, vypadalo to jako nějaký svatý, který měl ale divoký výraz, byl v dlouhém hávu a s krátkou bradkou, v ruce svazek klíčů. Harleymu přeběhl mráz po zádech.

„Podej mi baterku,“ řekl starci.

„Na co?“

„Prostě mi ji podej.“

Harley nakláněl hlavu na jednu a na druhou stranu tak, aby na bednu nevrhal stín, a díval se prasklinou ve víku. Když mu Richter strčil do ruky lampu, namířil paprsek do bedny a přilepil nos na dřevo.

„Bůh tě potrestá za to, co děláš.“

Ale Harley neposlouchal. I když byla prasklina velmi úzká, zachytil pohledem něco lesklého.

Třpytilo se to jako zářivé zelené oko.

Jako smaragd.

„Mrtvý se mají nechat na pokoji,“ pronesl Richter vážným tónem.

Obecně vzato s ním Harley souhlasil. To ale přece neznamenalo, že k tomu potřebují svoje šperky.

„Co jsi tam viděl?“ zeptal se Stařík, kterého nakonec přemohla zvědavost. „Byl to domorodec, nebo běloch?“

„Těžko říct,“ odvětil Harley, zhasl baterku a narovnal se. „Málo světla.“ Nikdo se to nemusel dozvědět. Zatím. „Dej mi nějakou plachtu,“ požádal, a když se stařec nehýbal, došel pro ni sám. Přehodil ji přes bednu a silnými lany ji přivázal. „Nikdo se toho nedotkne, dokud nebudeme v přístavu,“ řekl a Richter se významně pokřivoval.

Harley vyšplhal po kluzkých schodech na úroveň paluby a dál na kapitánský můstek, kde Lucas stále držel nařízený kurz. Když se ale Harley vrátil, nedokázal dál mlčet.

„Ostrov svatého Petra,“ upozornil. „Už je jen kilometr daleko na pravoboku. Jestli to hned neotočíme pryč od skal, roztrhaj loď na cucky.“

Harley si svlékl promočené oblečení a vrátil se do sedačky. V bledém měsíčním svitu se ostrov rýsoval jako obrovská černá lebka vystupující z moře. Její břehy halil pruh mlhy jako rubáš.

„Obrat' nás deset stupňů na západ,“ řekl a Lucas co nejrychleji otočil kormidlem.

„Co byla ta věc v sítích?“ zeptal se, zatímco loď narazila do dalšího hřebene ledové vody.

„Ty se starej o kurz,“ odpověděl Harley a zíral ven na temné moře. „Zbytek nech na mně.“

„Já jen myslel, jestli je to nějaký ztracený náklad, musí se to nahlásit...“

Celá loď od přídě až po zád' se najednou zachvěla, roztrásla se, jako když pes otřepává vodu, a zdola se ozvalo skřípění kovu. Lucas se málem zřítíl k zemi. Harley se pověsil na řídicí desku před sebou.

„Led?“ řekl, i když sám věděl, co to bylo. „Skála,“ řekl Lucas s vytřeštěnými očima a bledý strachy.

Loď znovu narazila, trhla sebou do strany, přes palubu se přelily vlny a klece na kraby vylétly prudce do vzduchu. Jedna z nich udeřila Samoana, který máchal rukama, aby znovu získal rovnováhu, ale příští příval vody ho smetl z paluby. Farrell a Kubelik viseli zoufale na stěžni, jeřábu a zmrzlých lanech.

„Ježíši Kriste,“ řekl Harley a šátral po ručním mikrofону.

Lucas objímal kormidlo, jako by to byl záchranný kruh.

„Mayday!“ křičel Harley do mikrofónu. „Tady *Neptun II*, severozápadně od Ostrova svatého Petra. Muž přes palubu! Slyšíte mě? Mayday!“

Z podpalubí se ozvalo další skřípění, jako když se ve sběrně lisuje šrot, a strojník Richter blekotal do vysílačky: „V přepážce je díra! Slyšíte mě tam nahoře? Čerpadla to nezvládnou!“

„Rozumím, *Neptune*,“ zapraskal ve vysílačce hlas Pobřežní stráže.
„Říkali jste muž přes palubu?“

„Ano,“ odpověděl Harley, „a nabíráme vodu!“ Nadiktoval polohu lodi, pak hodil mikrofon Lucasovi a sklouzl ze sedačky.

„Nenechávej mě tu!“ vypravil ze sebe Lucas přiškrčeným hlasem.

„Seber se!“ křikl Harley.

„Kam sakra jdeš?“

„Dolů!“ odpověděl Harley a kymácel se k chodbičce. „Zkontrolovat škody!“ A ještě něco jiného.

Lucas se přitiskl ke kormidlu a Harley se dral po schodech dolů. Už podle náklonu paluby a strašného rachotu v nádrži ale viděl, že loď je ztracena. Bude mít štěstí, jestli vůbec tuto noc přežije. A všichni ostatní také.

Nakonec měl možná Stařík Richter s tou zatracenou rakví pravdu.